

Sygn. akt II Cz 666/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013r

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia pozwanej E. W. na pkt II i III postanowienia Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 13 maja 2013r, sygn. akt I C 92/13

w sprawie z powództwa E. K. i D. S.

przeciwko E. W.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w pkt II i III w ten sposób, że zasądzić od pozwanej E. W. na rzecz powódek E. K. i D. S. łączną kwotę 2.434 zł tytułem kosztów procesu;

II. oddalić dalej idące zażalenie;

III. koszty postępowania zażaleniowego wzajemnie znieść.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 maja 2013r w jego pkt II i III / sprostowanym następnie orzeczeniem z dnia 11 czerwca 2013r / Sąd Rejonowy w Kłodzku zasądził od pozwanej E. W. na rzecz powódek E. K. i D. S. kwoty po 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd wskazał, że choć w niniejszej sprawie doszło do cofnięcia pozwu, to jednak należy mieć na względzie, że nastąpiło ono na skutek zaspokojenia roszczenia powoda . Z tych też przyczyn Sąd uznał pozwaną za przegrywającą proces i na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc zasądził od niej koszty procesu.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła pozwana zarzucając, że w niniejszej sprawie doszło do obrazy przepisu art. 203 § 2 kpc, bo zapłata roszczenia powódek nie została dokonana przez pozwaną, a przez B. S.. Zresztą na skutek wytoczenia powództwa o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, pozwana nie była zobowiązana do żadnej zapłaty na rzecz powódek. E. W. od początku nie zgadzała się przedmiotowym pozwem, wnosila o oddalenie powództwa z uwagi na brak przesłanek wynikających z art. 527 § 2 kc. W związku z tym- w jej ocenie- nie można uznać, by zapłata świadczenia pieniężnego przez osobę trzecią nawet jeśli nastąpiła w trakcie procesu, mogła dać podstawę do obciążenia pozwanej kosztami procesu. Do cofnięcia pozwu doszło nie na skutek jakiegokolwiek działania pozwanej, a z racji postępowania osoby trzeciej, zupełnie niezależnej od E. W..

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie okazało się częściowo uzasadnione, jednakże z innych przyczyn niż te, które wskazała skarżąca. Sąd Rejonowy w pkt II i III zaskarżonego postanowienia zasądził od pozwanej na rzecz każdej z powódek kwoty po 2.417 zł tytułem kosztów procesu. Tymczasem w ocenie Sądu Okręgowego powódkom reprezentowanym przez tego samego pełnomocnika należał się zwrot wynagrodzenia tylko jednego adwokata. Rozstrzygnięcie takie jest zgodne bowiem z ukształtowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego, z którego wynika, że wygrywającym proces współuczestnikom materialnym / art. 72 § 1 pkt 1 kpc /, reprezentowanym przez tego samego profesjonalnego pełnomocnika procesowego, Sąd przyznaje zwrot kosztów w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu jednego pełnomocnika / patrz: uchwała SN z 30.01.2007r, III CZP 130/06, Lex nr 212453, postanow. SN z 7.04.2011r, IV CZ 142/10, Lex nr 785282 /. Zdaniem Sądu Okręgowego po stronie powódek zachodzi współuczestnictwo materialne wynikające z art. 72 § 1 pkt 1 kpc, gdyż dochodzą one swego żądania na tej samej podstawie faktycznej i prawnej / sprawa dotyczyła wierzytelności z tytułu zachowku wynikającej z tego samego orzeczenia sądu, zaś przedmiot niniejszej sprawy było ubezskutecznienie tej samej czynności prawnej, tj. umowy darowizny ponadto żądanie powódek było oparte o tą samą podstawę prawną /, tak też zdawał się traktować niniejszą sprawę na początku jej istnienia Sąd Rejonowy, skoro pobrał od powódek jedną opłatę sądową od pozwu. Z tych więc względów na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc zaskarżone postanowienie podlegało zmianie.

Dalej idące zażalenie jednak nie zasługiwało na uwzględnienie. Pozwana bowiem kwestionowała swój obowiązek poniesienia kosztów procesu co do zasady. Rzeczywiście jest tak, że cofnięcie pozwu wskutek zmiany stanu faktycznego w toku procesu / nie wywołanego przez strony /, który doprowadził do bezprzedmiotowości żądania stanowi „przegranie” sprawy / patrz: orzeczn. SN z 27.08.1962r, II CZ 103/62, Lex nr 106006 /. Jednakże biorąc pod uwagę stan niniejszej sprawy, nie można uznać, jak chce tego pozwana, że spełnienie wierzytelności powódek było okolicznością nie wywołaną przez żadną ze stron. Należy bowiem pamiętać, że celem skargi paulińskiej jest uzyskanie przez stronę powodową możliwości zaspokojenia wierzytelności przysługującej jej względem dłużnika. Cel ten w trakcie procesu został osiągnięty przez powódki, zaś spełnienie świadczenia przez dłużniczkę niewątpliwie nastąpiło właśnie na skutek wniesienia pozwu, gdyż wcześniej ze spełnieniem swego zobowiązania dłużniczka zwlekała. W tej sytuacji, zasadnie Sąd Rejonowy uznał pozwaną za przegrywającą niniejszą sprawę, z tych też względów, dalej idące zażalenie podlegało oddaleniu- art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

Ponieważ zażalenie pozwanej zostało uwzględnione jedynie w części, Sąd Okręgowy na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc i art. 397 § 2 kpc orzekł jak w pkt III postanowienia.